

at hint er ældre end dette og begrænser dette, således som det evige altid begrænser det timelige.

Din S.K.

1. december 1840

Indledende bemærkning. Den “Albergs familie” som Søren Kierkegaard husker Regine Olsen på, at hun har talt om, er formentlig statsgældsdirektør, konferensråd Peter Albergs (1770-1831) familie, nemlig hans hustru på det tidspunkt enkefru Conradine Christiane Alberg (1786-1860). De havde blandt andre døtrene Sophie Therese Alberg (1809-1860) og Thora Marie Alberg (født 1820).

Det er formentlig Thora Marie Alberg, som Regine Olsen har kendt. Om hende ved vi, at hun i 1851 blev gift med juristen og forfatteren Hans Haagen Nyegaard (1824-1893), der i samtiden var kendt for en lang række digte i aviser og blandt andet det romantiske syngestykke “Turandot” (1854), der i december 1854 fik to opførelser på Det Kongelige Teater.

Udover i nedenstående brev nævner Kierkegaard ikke Albergs familie i de efterladte papirerne eller bøgerne, og det samme gælder forfatteren Hans

Haagen Nyegaard, som Kierkegaard heller ikke nævner nogen steder.

Vendingen “Jeg kom, jeg så, hun vandt”, er en omskrivning fra Julius Cæsars (100-44 f.v.t.), “jeg kom, jeg så, jeg sejrede” (veni, vidi, vici), som Cæsar udtalte, da han fortalte det romerske Senat, at han havde sejret over Pharnaces II af Pontus i Slaget ved Zela.

Min Regine!

For at overbevise dig om, at det ikke er til tobak, din æske bliver brugt, men at den snarere gør tjeneste som et slags tempelarkiv, medfølger hosliggende dokument.

Jeg erindrede dig i dag om hin onsdag, da jeg anden gang i mit liv nærmede mig dig. Vejret selv fremkaldte dette minde i min sjæl, således som en vinterdag undertiden kan – gennem en vis lighed netop på grund af sin ulighed – ret levende opfriske tanken om en sommerdag. Jeg følte mig så ubeskrivelig let. Jeg kørte til Lyngby – ikke som sædvanlig mørk og forstemt henkastet i et hjørne af vognen.

Jeg sad midt på sædet, ualmindeligt rank, hovedet ikke bøjet ned, men glad og tillidsfuld skuede jeg omkring mig. Enhver, jeg mødte, var så uendeligt velkommen. Det var med en blandet følelse, jeg hilste dem; som havde hver især på engang et gammelt venskabs hellige højtidelighed og et nyt bekendtskabs forføreriske trylleri.

På præstegården overøste jeg alle med smigrerier, vi svømmede i overflod. Det var mig en glæde at ødsle, fordi

jeg følte mig berørt af noget, der var højt ophøjet over smiger ... dog denne erindring berørte dig smerteligt i dag. Du misforstod mig.

Så lad mig da fortælle en anden gammel historie, som også fandt sted en onsdag. Denne begivenhed falder i den historiske tid, og jeg vil derfor sætte dato til.

Det var onsdag den 18. november 1840, at du sagde til mig, at du havde ventet et brev fra mig. Jeg ville først give dig din bemærkning tilbage ved at ytre, at det nok egentlig ikke tilkom mig at skrive, men at modtage brev.

Dine betragtninger angående vanskeligheden ved at komme til at skrive og få dit brev afsendt var en ren og god sæd, nedlagt i en jord, som var behørigt rensset (thi du erindrer, at jeg fortalte, hvorledes tanken om disse vanskeligheder pludselig var faldet mig ind, og at denne tanke i samme øjeblik var min bedste, min trofasteste ven, som aldrig skulle vige fra min side), og nu opblomstrede dér en rig (latineren⁴ siger "en glad") overflødighed, hvor før en kold vind strøg hen over nøgne marker.

Du fortalte, at du havde tænkt på selv at bringe brevet. Jeg så dig dengang, jeg ser dig lige så tydeligt, lige så levende i dette øjeblik. Du går stille og ydmygt, dit øje fæster sig mod jorden, kun af og til hæver dit blik sig mod himlen, fuld af fred og salighed, du går uanfægtet og uforstyrret af verdens omgivelser, din tanke er kun rettet på en genstand, som en from pilgrim i kærlighedens tjeneste.

4 Latineren: Den latinkyndige / den klassisk lærde.